

Resensent: Dr J C van der Merwe

Hierdie boek gaan beslis uiteenlopende reaksie by mense ontlok! Ferreira begin deur haar toekomsdroom te skets van 'n land waar daar géén verskille is nie. Daar moet slegs verdraagsaamheid wees. Dit is 'n land waarin mense intens bewus is “van die onpeilbaarheid van daardie wonderbaarlike, kragtige én misterieuse Mag wat hulle soms God noem en soms iets anders. Hulle weet dat hierdie Mag so groot is dat Dit nooit volkome binne 'n enkele godsdiens omskryf kan word nie. Omdat hulle groot eerbied het vir hierdie Mag, probeer hulle hulle bes om dit uit te leef, altyd bewus van hoeveel hulle menslikheid hulle pogings belemmer. Maar hulle probeer, en hulle begin om 'n land te skep van eerlikheid en geleentheid, integriteit en skoonheid, begrip en hoop.“ Haar frustrasie met die kerk wat “'n lang pad kom”, het begin toe haar oë wat vir die wreedhede van apartheid begin oopgaan het. Dat daar kerkleiers was wat ooglopend blind was vir die wreedhede van apartheid het haar toenemend verontrus. Deur die jare het nog gebeure – in haar eie lewe en in die samelewing – nie net haar gevoel van frustrasie met die kerk versterk nie, maar ook 'n gevoel van magtelooheid by haar verskerp. Die frustrasie het 'n paar jaar gelede gelei tot die skryf van 'n boek met die titel *Die dag toe ons God gevang het*. In dié boek het sy die vroeë gevra waarvoor sy geen ander platform gehad het nie, en in die boek het sy ook antwoorde voorgestel wat vir haar meer sin gemaak het. Die reaksie wat sy op die boek gekry het, het vir haar gedien as bevestiging daarvan dat 'n groeiende aantal Afrikaner-gelowiges moedeloos is met die kerk., omdat die beeld van God wat hulle in die kerke kry, nie meer vir hulle versoenbaar is met die werklikheid waarin hulle leef nie. Dat sy bekommerd is oor die dalende lidmaatgetalle in die kerk is duidelik. Volgens haar is dit nie die sogenaamde kosmetiese probleme, soos musiek en die formaat van die diens, wat die dalende syfers veroorsaak nie maar wel dit wat in die kerk verkondig word. Dit gaan vir haar oor sake soos die onverbidde standpunt oor homoseksualiteit, die verlies van mag (as gesagsliggaam het die Afrikaanse Christelike kerke 'n groot deel van hulle mag in Suid-Afrika saam met hulle aanhangers se politieke mag verloor. Vir baie mense het hulle in elk geval hulle mag verloor; die sienings en voorskrifte wat verkondig was, was net té veel uit

voeling met die realiteit waarbinne hulle leef (bls 17). Daar is volgens haar by sommige predikante die neiging om meer na te dink en versigtiger uitsprake te lewer. Daar is egter ook diegene wat nie hulle posisie as stem van God wil opgee nie, wat nog steeds wil voorskryf, nog steeds wil veroordeel. Nog steeds die Afrikaner (gelowige)s as groep wil bind en versterk. In die 22 hoofstukke waaruit die boek bestaan, spreek sy 'n wye verskeidenheid sake aan: onder andere die aard van God; die verskil tussen God en godsdiens; van 'n "nee" na 'n "ja"; mag; verantwoordelikheid; reg of verkeerd (in hierdie hoofstuk bespreek sy die hele kwessie van hoe die kerk talle mense vervreem het met (volgens haar) sy eng siening van moraliteit); van baie plekke; egtheid; liefde; vroue; eenvoud; die *New Age*; Suid-Afrika; *smashing atoms is easier than smashing prejudices*.

Ek kon nie help om by die lees van die boek telkens die oorheersende indruk te kry dat die uiteinde van wat Ferreira bepleit, 'n soort relativisme sal wees waar almal glo wat hulle wil en leef soos hulle wil nie. Dit laat 'n mens met 'n onbevredigende gevoel. Plek, plek voel ek ook dat bepaalde sake óf te simplisties benader word (al sê sy sy is juis versigtig vir simplistiese benaderings (bls 9) óf eenvoudig te eensydig gestel word. Die hoofstuk oor Reg of verkeerd (14) is 'n goeie voorbeeld. Nog 'n voorbeeld is haar uitspraak "'n Vriend van my is huiwerig om van 'n ingrypende geestelike ervaring wat hy gehad het te praat as 'bekering', want dit klink nes die Calvinistiese houding van altyd probeer keer vir dit of dat" (bls 65). Dis tog 'n vals beeld van Calvinisme! Daar is nog talle ander sake waar 'n mens met goeie reg van die skryfster sou kon verskil. Ek glo daar selfs 'n goeie saak voor uitgemaak sou kon word dat daar van die verdraagsaamheid en begrip wat sy teenoor ander bepleit, teenoor die kerk nie veel tereg kom nie. Trouens haar uitsprake is plek plek byna pedanties. Soos byvoorbeeld as sy sê ("Vroeër jare kon jy meeste predikante 'n myl ver uitken.... Dit is verstaanbaar as predikante in een of ander persona of rol ingaan, soos hierbo beskryf. Maar vir baie gewone lidmate voel hierdie persona nie gemaklik nie, nie eg nie, en dis verblydend dat dit al hoe minder voorkom.)

Ek wil desnieteenstaande hierdie werkie baie sterk aanbeveel, omdat dit 'n stem verteenwoordig wat al meer gehoor gaan word. Ferreira gee baie waardevolle inligting oor hoe 'n groterwordende groep lidmate tans oor baie sake dink. Indien die kerk nie deeglik hiervan kennis neem nie sal daar moeilik met hierdie mense in sinvolle gesprek getree kan word. Hierdie boekie behoort gelees te word deur elkeen wat erns maak met die apostolaatsopdrag van die kerk.

Die boekie is goed versorg en lees maklik. Ek het een tikfoutjie raakgelees naamlik *betsaan* in plaas van *bestaan* bladsy 1.